

Szerkesztőség:

M. N. MŰZEMEK KÖNYVTÁRA
Hírlap-Könyvtár
Növedéknapló1-ső kerület 246. házsám,
hová a lap szellemi részé
illető közlemények ki-
dendők.

1899. év. 447

Kéziratok vissza nem
adatnak.

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint a fejszólamások kül-
dendők.

ABONY

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:Helyben házhoz hordva egész évre 4 frt, fél-
évre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám 8 kr.

Felelős szerkesztő:

Máthé József, Viz Zoltán,

Társ-szerkesztő:

Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények:nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a ki-
adóhivatalhoz küldendők. Nyilttér sora 50 kr.**Nehéz embernek lenni.**

„Ember a talpán“ azt mondja a ma-
gyar ember arra, aki betölté hivatását, aki
tisztességgel megállja helyét a társadalomban
és a maga lábán jár.

Ez aztán a nehéz dolog.

Először betölteni hivatását; vagyis —
más szóval — a munkafelosztás nagy mű-
helyében pontosan, lelkiismeretesen végezni
azokat a teendőket, miket a sors elé szabott.
Megkeresni a kenyeret, mely életfentartá-
sunkra az első kérdés.

Az igazi embernek nagy lelki erejébe
kerül leküzdeni a csábos alkalmakat, melyek
a kenyérkereset terén lépten-nyomon kínál-
koznak, hogy a nem tisztességes útra tereljék.

Pedig olyan édes az a kenyérkereső
munka. És mégis hányan engednek a sem-
mit nem tevés csábitó képének; mely aztán
inségbe taszítja.

* * *

A társadalomban mindenkinek megvan
a helye, mint a templomban.

Ehez is valódi értelem, tiszta felfogás
kell, hogy felismerje az ember a maga
helyét.

Mert hányan vannak, kik magasra to-
lakodnak s ott mint értéktelen semmik el-
enyésznek. Mások esupa álszeméremből visz-
szahuzódnak onnan, a hol nekik — a tár-
sas élet kívánalmaiból kifolyólag — missiót
kellene teljesíteni.

Minden embernek van annyi értelme,
hogy — ha magába száll — megbirja ta-
lálni helyét, megérteni azokat a kötelessé-
geket, miket a társadalom, a közjóra való
közös munkálkodás neki kijelölt.

* * *

Vannak azután számosan és emberi
szempontból ezek a legszerencsétlenebbek,
kik a magok esze után a magok lábán járni
nem bírnak, vagy nem mernek, — kik vagy
uszályhordozói olyanoknak, a kik megenge-
dik nekik, hogy tényérjukat megnyalják, vagy
vak eszközei az önző számításnak.

Pedig az értelem ezeknél is megvan,
csak a lelki erő hiányzik.

„Nehéz embernek lenni.“

* * *

Megfigyeltük a mi társas életünket és
szomoruan tapasztaltuk, hogy nagyon sokan
vannak még, a kik a fent említett emberi
gyarlóságokban leledzenek.

Nem kívánjuk mi azt, hogy tüskén-bok-
ron keresztül kövessenek bennünket, — nem
kívánjuk mi azt, hogy valaki a betevő fa-
latot áldozza a közérdek oltárára, — azt
sem kívánjuk, hogy a magas polczról a
porba leereszkedjék valaki, vagy a porból
a polczra kapaszkodják fel. Mi csak azt ki-
vánjuk, hogy mindenki ember legyen a talpán:

A mi kenyérre van szánva, azt ne pa-
zarolja el a korcsmában; a társadalomban
állja meg a maga helyét, — különösen pe-
dig tartsa tiszteletben a nála előbb valókat s
viszont az alsóbb rendűeket.

Egy önérzetes ember sohasem lesz
majmolója senkinek.

Élő példák állanak előttünk, kik baráti
jobbót nyújtottak a nagy közönségnek.

Mi akadályoz hát benneteket, hogy tö-
megesen nem követitek.

Talán féltetek, hogy megcsalnak ben-
neteket?

Azoknak az embereknek multja tiszta,
mint a tükör; jellemök számtalanszor kiálta
a tűzpróbát. Azok igazi emberek.

Pedig nehéz embernek lenni.

Vagy talán az nem tetszik, hogy nem
hizelegnek hiúságtoknak?

TÁRCZA.

Lombhullás.

Bágyadt sugár, hervadás,
A merre csak nézek,
Oly szomorú képe van
Most az erdőségnék.

Nincs madárdal, csak zúgás,
Hogy a hús szél ébred,
S hulló levél, hervadt lomb
Az avarba szélled.

MÁTHÉ ZOLTÁN.

A tekintetes úr.

— Az „Abony“ eredeti tárczája. —

Irtta: BÁCSEI.

Ott áll még most is, két óriás vadkörtefa
alatt, az alacsony falú, széles, hosszú istálló, a
mint azt anno 1756-ban felépítette az akkori
uraság, csak hogy falai megvedlettek, tetejét zöld
mohával vontta be a másfél század; széles, két-
felé nyíló ajtaja tárva-nyitva; bent a kitapasztott
térlek tűzhelyen vigan lobog a szalmatűz, bevilá-
gítva az oldal és keresztjászlatokat, melyek most
resek, részint, mert a meleg nyárutó éjjelen a
ország kint tanyázik a nyári jászol mellett, részint
mert a mai marha-állomány az egyik kereszt-

jászlon is elfér. Kémény nincs az épületen; a
másfél század alatt feltűzött szalma és kukoricza-
szár füstje szétterülve oszlott el a padlásotlan
tető alatt, sötétbarnára festve a hosszú szelement,
a szarufákat, a nádat és a százados pókhálókat.
A tűz körül hárman ülnek, az öreg András bácsi,
János, a béresgazda és Gyuri, az igáskocsis. A
két utóbbi egyszerű, mindennapi alak, de a 90
éves András bácsi érdekes egyéniség, most már
kegyelem-kenyéren élő béresgazda, akinek meg-
görnyedt alakjából is látszik még a feltűnő magas
termet; összehajtott bundáján ül, fogatlan, beesett
szájában balkezével tartja a garasos pipát, jobb-
jával pedig a félredöntött szalmahordó kosárból
kotrogatja a szalmát a tűzhelyre a szalonnasütő
nyárrsal, mely dolog neki tán kizárólagos joga,
vagy kötelessége. Fején most is nagy báránysző-
rűsüveg, mely alól hosszú haja lenyúlik a panyókára
vetett újjas mándlira; a végig gombos rajthúzlí
megfeszül czombjain, lábait hegyes orrú kordován
csizma fedi.

András bácsi már nem csinál semmi dolgot,
de a birtok mostani tulajdonosa elődei rendelke-
zése folytán kiméri neki a rendes kommenziót
és szívesen meghallgatja elbeszéléseit, eltűri zsör-
tölődését.

Mert az öreg András örökös ellenzéke a
mai világrendnek, ócsárlója az ujnak, magasztalója
a réginek.

— Hej, hej — szokta mondani — de sok-
kal jobb világ volt még csak az én legénykorom-

ban is! Megéltünk a magunk emberségéből, nem
szorultunk idegenre, sem németre, sem angolra
a sok bolond masinákért, meg műtrágyáért! Hát
nem termett eleget a mi földünk műtrágya, meg
zöld eke nélkül is? Nem elcsépelgettünk, nyom-
tatgattunk egész Szent-György-napig és keresett a
szegény ember egész esztendőn keresztül? Most
meg két hét alatt vége mindennek és a szegény-
ség nézheti a holdat egész télen. Kellett ez nek-
tek? Hát nem elég jó bor volt a tokaji, a budai,
meg a körösi vörös? Bekellett hozni a csazlát, a
passzatuzlát, meg tudja a mándrucz miféle szőlőt,
vele a fene rossz parát, meg a szőlőtetűt. Mit
nyertetek vele? Azt, hogy sem Tokajban, sem
Budán nem terem semmiféle szőlő. Kellett ez
nektek?

Most ilyen valamiről folyhat a beszélgetés,
mert a Gyuri így szól az öreghez:

— Már akármit mond kigyelmed, derék lány
a Módra Julesa.

— Derék lány, — mondja az öreg félvál-
ról — hát derék lány, még az leeresztve hordja
a haját és nem is tud rá senki semmit.

— Az is, — tódítja János — de meg azért
is, hogy megvárta a Péczeli Jóskát, míg hazasza-
badult a katonaságtól, pedig megkérte a kerek-
dombi jegyző és tekintetes asszony lehetett volna.

— Tekintetes asszony! — mondja az öreg
gúnyos kicsinyléssel — meg tekintet es úr, hát
mért tekintetes úr? Mert német nadrágban, sárga
bucskorban meg dinnyehaj sapkában jár? Tekin-

ápolták, még akkor is, mikor az nyomorba jutott, — tanítónők, kik elhagyott gyermekeket gyűjtöttek maguk körül, — munkásnők, kik vidékük női házi iparra tanították, kenyérhez juttatták, — ápoló jó szívek, kik ragály idején önfeláldozással enyhítették a mások szenvedéseit. Így értelmezik ott az erényt, az ilyen jutalmazták meg.

S ez a kitüntető jutalom megnemesíti a szegény néposztály lelkét. Mikor azt látja a nép, hogy előljárói nemesak a gonosztevőt igyekeznek felkutatni, hanem a jóltevő, a becsületes szegény embernek is utána járnak, megkoszorúzzák, megjutalmazták. Így támadnak a szegény pornépből az az „optimátus”-ek.

Még két más Montyon-féle alapítvány is van: az egyik közhasznú, népfelvilágosító könyvek írói, a másik az emberiség közhasznára szolgáló találmányok szerzői számára.

Ez a Montyon egy egyszerű ügyvéd volt a század elején, ki vagyontól szorgalommal szerezte s az egészséget alapítványul hozta a nemes czélokra. Egész alapítványa ötvenezer frank volt. És most ez az alap a francia nemes lelkek részvéte által felszaporodott öt millióra.

S ez mind az emberszeretet, a népszellem-nemesítés munkájának szolgál.

És Montyon neve meg van örököltve hazájában. Dynasztiaiáktól múltak el: Bonaparték, Bourbonok, Orleansok: — Montyon neve mindig főnmaradt.

Hát mi, nemesen érző magyar nemzet, ne örökítőnk-e meg a mi dicsőséges emlékü Erzsébet királynénk nevét a jótékonyság, a népszellem-nemesítésének örök hatású intézményével? Hogy a midőn Magyarországon az erényt megkoszorúzzák, dicsőült királynénk emléket koszorúzzák meg!

Az alvás és tünetei.

II.

Az egész alvás közben is az álom csak részletes lehet, úgy, hogy az alvót bizonyos hang igen könnyen kelti fel álmából. Így az anya felébred, ha gyermeke neszt hallja, holott különben elég jól és mélyen alszik. Ilyen részletes alvás a természetes alvajárás. Az alvajárás ugyanis és az alvabeszélés abban különbözik a közönséges álmától, hogy az álomban befelé irányuló képzelő tevékenység kifelé is működik és élénkségénél fogva az izmokat és a beszéd szerveit mozgásba hozza. Az alvajárás tehát az álom-képzetnek uralma alatt álló közlekedés a külvilággal. A mindig rendetlen és beteges tünetény gyakran áll elő az idegek szabálytalan fejlődésénél, az ideg- és váltólázaknál és a gilisztakóránál. Az alvajáró hangosan beszél, mintha csak előtte állának azon személyek, akikkel lelke foglalkoz-

kardvágást, a lábában egy golyóbist, no de kapott is érte minden napra két garas lenungot.

— Aztán haza mert jönni Abonyba?

— Nem a; mert az alatt vittek el innen katonának valókat, azoktól megtudta, hogy mi történt. Egyenesen Várkonyba ment, oszt' elvette a hűségesen várakozó Zsofkát.

— Hát az abonyi uraság nem állta bosszuját?

— Dehogyan. Mikor meghallotta a lakodalom idejét, elment Várkonyba, hogy ő is ott akar lenni, aztán visz is valamicskét az alkalomra. Közbe legyen mondva, már akkor nem fiatal ur volt, meg is házasodott, meg két szép cselédkéje is született már akkor. A Kozáriék erre nagyon megijedtek, hogy majd ekzekutióval, brakiummal jön; de András vigasztalta őket, hogy ne féljenek semmitől, megismerte ő a katonaságnál az uri embert, nem olyan az, mint a butu paraszt, hogy esztendők múlva is bosszút álljon a haragosán. De az öreg Kozári nagyon félt a lakodalom napjától, a melyre csekugyan el is jött az abonyi uraság, elhozta a feleségét, meg a cselédekét, meg egy hordó 1711-iki bort, meg egy nagy láda tortát, meg mindenféle édes süteményt; aztán megtánczoltatta a menyasszonyt, Andrásal meg megtánczoltatta a maga feleségét és mikor haza akartak jönni, félrehívta a vőlegényt, meg a menyasszonyt és azt mondta: Tudod Zsofka, hogy szerettelek, nagyon szerettelek, de azt is tudod, hogy tisztán és minden csalfaság nélkül; szeretlek

zik. Néha fölkel és a sötétben zárt szemekkel végbevitt olvasás és írás által bámulatba ejti a figyelőt. Amit ezen állapotban leír, azt hangosan felolvassa, majd e, majd ama kifejezést megváltoztatja, kitörli és megtoldja. Különösen ellenállhatatlan módon a magas helyekre való kúszásra indíttatik, melyet oly biztossággal visz végbe, amire éber állapotában semmikép sem volna képes. Ha reggel a szokott órában felébred, rendesen mit sem tud arról, hogy álmódott, csak bágyadságról panaszkodik néha.

A természetes alvajárás biztos magyarázatát sem adta eddig a tudomány.

Némelyek szerint az alvajárónál a duczsóvédék, mint a valóság felfogásának szerve, az agy működését helyettesíti, amennyiben ugyanis itt a bőrnek aránylag csekélynek látszó érző élete oly módon fokoztatik, hogy az alvajárók elzárkózott külérzésekkel is ép oly tevékenységet fejthetnek ki, mint a nyíltan működő érzékekkel, amint-hogy azt maguk is kimondják, hogy egész testükkel látnak és hallanak, de hogy az ő látásuk és hallásuk a közönséges látástól és hallástól különbözik. Az ő tevékenységök pedig a vezérösztrón által irányoztatik, mely, minthogy az alvásban a magasabb értelmi erők télenek, a vezérlő ész helyébe lép és így az alvajáró tevékenysége felett uralkodik és azt vezeti.

Mások szerint az alvajárás magyarázata ez: A házfedelen járó ember ébren van, a járást, a házfedelen való tájékozottságot illetőleg, ellenben alszik arra a veszélyre vonatkozólag, melyben forog. Az alvó lovas is ébren van annyiban, hogy magát lova hátán fentartani képes, idegrendszere minden más tekintetben alszik. Mindezek czélszerű módon használják bizonyos izmaikat, de az öntudatos akarát és észrevezés befolyása nélkül.

Másként áll a dolog a magasabb alvajárással, a távol- és világoslátással. E tárgy fölötti magyarázatok egészen ellenkező irányban térnek el egymástól. Egyik rész a világos- és távollátást a léleknek a testtől való viszonylagos függetlenítéséből és a maga részére való megszabadásából magyarázza, amennyiben ugyanis a lélek ezen állapotában megismerő tevékenységét illetőleg nincs már oly fokban kötve a testhez, mint a közönséges élet-állapotban, hanem bizonyos önállósággal gyakorolja megismerő tevékenységét. Mások ellenben azt állítják és joggal, hogy ezen világos- és távollátás ép oly módon függ a duczrendszer, mint az érzés és mozgás uralkodó befolyásától, mint az alsóbb rendű alvajárás és azért ettől csak fokozatra nézve különbözik. Tehát ez is az élet anyoldalához, a szellemi anyagtalanság ellensarkához, az alakító földhöz tartozik. A lelkiélet magasabb szárnyalását, a léleknek a test kötelekeitől való megszabadulá-

most is; mert akit én egyszer megszerettem, szerettem halálomig. — szeretlek ez után is, de tisztán, minden rossz gondolat nélkül, mert a tisztátalan szeretettől megőriz becsületed, no de megvédene az urad ökle is. Hát Szent Mihály napkor visszajöttök Abonyba; András a katonaságnál megtanulta a rendet, tisztartóm lesz az uradalomban és meghagyom testamentomban, hogy maradéktoknak, amíg csak lesznek, utódjaim örökös kenyeret adjanak . . . Beleegyeztek . . .

— Oszt' meglett az egyezség?

— Meg! A tekintetes földesuraság megrázta azt a paraszt kezet, mely őtet egyszer leütötte és ez a kézfogás erősebb volt a kontraktusnál. Hát látjátok! Ilyen az igazi tekintetes úr. Így áll bosszút azon, aki megvetette és azon, aki leütötte.

— Már az igaz, hogy fain egy úr volt. De hát ha abonyi, akkor ki lehetett?

— Ki? Hát a mi urunk öreg apjának az édes apja.

— Ahá! No ez nagyon derék. Hát az Andrásnak mi volt a vezetékneve?

— Hát Tarjáni.

— Micsoda? Csak nem a . . .

— De biz a. Az én apám volt a Tarjáni András, az anyám meg a Kozári Zsofka. — No de magasan járhat már a kaszás az égen. Kapard össze János a pernyét . . . Nyugodalmat jójezakát!

sát ebben fel nem lehet ismerni, sőt inkább annak ellenkezőjét. A duczrendszernek csak oly nagyobb mérvű megfeszítése által juthat a lélek ily szoros viszonyba a külvilággal, saját testével, minővel a világos- és távollátásban találkoznak.

(Folyt. köv.)

MI UJSÁG?

— **Főispáni látogatás.** Tegnap előtt, mult hó 30-án látogatta meg városunkat megyénk főispánja, Beniczky Ferencz; kíséretében voltak Beniczky Lajos alispán, Baky Béla számvevő, dr. Kampis János anyakönyvi felügyelő és a főispáni titkár (??). — Beható vizsgálat alá vették a főszolgabírói hivatalnak és a m. kir. anyakönyvi hivatalnak ügykezelését és mindent a legszebb rendben találtak; a mi felett dicsérő elismeréseknek adtak kifejezést.

— **A nemzet gyásza.** Csütörtökön, e hó 6-án lesz 49-ik évfordulója az aradi 13 vőtanú kivégzésének. Úgy halljuk, hogy Abony város polgárai ezen a napon a legnagyobb csendben adnak fájdalmuknak kifejezést, — nem lesz most semmi összejevetel, csupán csak gyászfényelt kötetnek kalapjaikra.

— **Tanitó gyűlés.** A helybeli r. kath. tantestület a mult hó 29-én tartotta rendes havi gyűlését. E gyűlésen a tantestület elnöke megható szavakban esetelte azon gyászt, mely Felsőéges királynénk halála által országunkat eltöltötte. — Elhatároztatott, hogy Felsőéges asszonyunk arcképét minden iskolának igyekeznek megszerezni. — (Beküldetett.)

— **A megyei legtöbb adót fizetők** névjegyzéke 1899. évre összeállítván, az a megyei kiadóhivatalban (vármegyeházánál) f. évi szeptember hó 21-től október 10-ig közszemlére ki van téve.

— **Értesítés.** A m. kir. honvédség f. évi ellenőrzési szemléje a már előzőleg kibocsájtott hirdetménytől eltérőleg csak egy nap tartatik meg és pedig október hó 17-én hétfőn. A szemle kezdetét veszi pont 8 óraker reggel. — A közös hadsereg ellenőrzési szemléje még nem tudjuk mikor lesz.

— **Rendőri hírek** dolgában a lefolyt hét nagyon meddő volt. Az előző hétről maradt fel közlésre a Fábri Pálnál megkísérelt betörés. Szeptember 23-án, pénteken mult egy hete éjfél előtt egy ember bemászott a kerítésen, a konyha ajtóba kulcsokat próbálgatott, de egyikkel nem nyílt ki. Két leány és egy fiú volt odahaza; azok kétségbe esve kiabáltak segélyért az utcára nyíló ablakból. Egy huszár meghallotta, — odaszaladt mentésökre. A vakmerő betörő pedig a szomszéd udvaron keresztül az ellenkező oldalon elmene-kült. — Most a mult héten ugyanez a tolvaj — mert a behatolás módjáról rá lehet ismerni — négy vagy öt helyen betört; pénzt keresett, de sehol sem talált; tehát beérte holmi aprósággal. Egy helyen ott felejtett egy olyan tárgyat, amit már öten ismertek föl, hogy kié, — tehát a betörő tolvaj kilétét már megtudták, de ő hamarabb nesztét vette és megugrott. A nyomozás érdekében bővebb részleteket közölnünk nem tanácsos.

— **Álhatatos.** Marosvásárhelyen van egy Szabó Lajos nevű 48-as öreg honvéd, aki a világosi fegyverletétel óta sem nem nyiratkozott, sem nem beretvákozott. Megfogadta, hogy míg a világ-folyása jobbra nem fordul, addig így gyászol. — Szerinte tehát még most sem fordult a világ jobbra.

— **Vasuti menetrend.** A téli menetrendben Abonyra nézve semmi változás nincs. Csupán Szolnok és Budapest között csatoltak össze két olyan gyorsvonalat, a melyik különben is rövid időközben egymás után indult.

C S A R N O K.

Hová?

— Sturm. —

Folyó, háva zúgó haboe?

„Futok lefelé utamon!

Nyugodni, mert fáradt vagyok,
Az óceánnak csendje von!”

Hová megy szél, fuvalatod?

„Tovább, míg ér a tartomány!
Nyugodni, mert fáradt vagyok,
Hol szikla fal védelme vár.”

Felhő, hová gyors futamod?
„Egy száraz földet ismerek!
Mivel nagyon fáradt vagyok,
Nyugalmi helyre ott lelek.“

Hová repülsz te gyors madár?
„Az erdő mélybe rohanok,
Hol biztonság nyugalma vár,
Pihennem kell, fáradt vagyok.“

És te lelkem, hová, hová?
„Magasba, túl felhők felett,
Az örök szeretet honán,
Fáradt vagyok, pihenhetek.“

Németből ford. V. Z.

A pásztor fiú.

— Hauser. —

Pásztor fiú az Alpokon
Kisdéd nyájtól övezve
Imádkozón abéczet mond
A földre térdepelve.

Láttatlanul közelg a pap:
„Fiam,“ mond, „mit jelent ez?“
„Minden magasban a harang
Uram, imára cseppet.“

Az áhitatból részemet
En is kivenni vágyom.“
„De fiam, imádság-e ez?
Betű jó csak a szádon!“

„Imádságot nem ismerek,
Amit tudok, adok csak,
A jó Isten elég kegyes,
Abból csinál imákat.“

Németből ford. V. Z.

Hogyha belenézek...

Hogyha belenézek
Szemeid kékjébe,
Abba a varázsszal,
Bűvvel teli égbe,
Mint a tó tükrében
Ragyog a nap képe:
Az én képem rezeg
Sugaras mélyébe,
Sugaras mélyébe.

Árulkodó szemek
Be jót is tettetek,
Mikor a szívének
Tolmácsi lettetek!
Mit bevallni ajka
Nem meri volna soha,
Égő, nagy szerelmét
Szeme elárulja,
Szeme elárulja.

KAISER IVÁN.

Bakfis mint színműirő.

Adott pillanatban, tudnillik a különféle be-
nyomások hatása alatt a sziv tulságos önérzetében,
a gyermekalkmok hajnalán, midőn az agy ábrándok-
kat sző s a lélek el van telve a tavasz búbájával,
az élet változatos gyönyöreivel, egy kis leány a
színházi láztól elfogódva arra a gondolatra jutott,
hogy ő egy négy felvonásos szindarabot ír.

A darab alapeszméje érthetetlen zagyalék,
a címe azonban talán megfelelt volna az elegáns
világ finom izlésének; sejtelmes bájja hagzott:
„A sors áldozatait, vagyis a szőke grófné halála és
boldogsága.“

Színmű négy fölvonásban, kezdete pont esti
nyolcz órákor.

Annuska kisasszonynak később aggodalmi
támadtak, vajjon okvetetlenül szükséges-e odairni:
Kezdeté pont esti nyolcz órákor.

Előre bocsátom, hogy Annuska urhölgy nem
igen tudott helyesirási hibák nélkül írni és órákor
rendesen két k-val írta.

*

— Furesa elgondolni, hogy ön egy négy fel-
vonásos szindarabot ír — mondja a fiatal bakfis
szintén elég fiatal udvarlója, kivéve szájából a
színpad és bodor füstkarikákat eregetve, mialatt
hátradül székében és leirhatatlan tréfás arcot ölt.

- Nagysád meghallgat?
— Várjon tiz percig.
— Kérem nem segíthetnék egyes jelenetek

kidolgozásában? félek, hogy a darabnak kitűnő
balsikerei lesznek.

— Ha még egy szót szól kiutasítom, előre
megmondtam, hogy csak akkor szabad beszélnie,
ha valamit kérdeznek öntől. Mondja „meghallgat“
hogy kell írni, két l vagy egy l-lel?

— Természetesen két l.

— Meghallgatott szintén két l?

— Az Istenért ezt a szót törölje, a hölgy
roppant kompromittálva volna.

— Figyeljen, a darabot ugy írnam, hogy a
drámai jelenetek mindvégig ismétlődjenek, tudja
egy igazi dráma. A nők könnyezve csendes meg-
illetődéssel hallgatják végig, a férfiak okvetetlenül
zokogni fognak, kedves Ernő, nemde ön is fog sírni?

— Sírni...! édesem én bögni fogok. Azon-
ban mindenek előtt a darab meséjét szeretném
hallani.

— Figyeljen, majd fölolvassom: Klaudiusz a
fiatal izgatott jellemű katona tiszt.

— Pardon itt javitanom kell. Jellem nem
lehet izgatott, csak izgatott természetű lehet va-
laki. Azonban folytassa.

— Klaudiusz egyedül ült barátjával valamely
elegáns szobában...

— Valamely, ez a kifejezés nem jó. Egy
magányos szobában és punktum nincs tovább.

— De igenis van tovább, azonban ne meré-
szeljen még egyszer közbe szólani, különben jelen-
léte elviselhetetlen.

— Klaudiusz — olvas Anna kipirult arczczal
— egyedül ült barátjával valamely elegáns szobá-
ban, midőn kívülről eredő sajátságos neszt üte
meg mind a két fülét mind a két férfinak. A kö-
vetkező pillanatban az ajtó hirtelen kitárul s az
ivlámpától megvilágítva ott egy földöntúli jelenség áll.

Ki ez a szép nő: Marietta, Klaudiusz ked-
vese, ki érte kész szakítani az egész világgal.

Tengerzöld selyem ruhába van öltözve, mely min-
den mozdulatnál csillog és hullámzik; a gyönyörű
arcz ugy látszik mintha zománcz gyöngykeretbe
lenne foglalva. Hófehér nyakát fejedelmi nyakkék
futja körül, mintha szerelmes lenne abba a rózsás
nyakba, a melyen pihen, mint Klaudiusz Mariettába.

Klaudiusz, ki megfledkezett barátja jelenlétéről
hangos felkiáltásban tör ki: Te vagy imádott an-
gyalom...! többet nem tud mondani, a zokogás
elfojtja hangját.

— A színpadról roppant hatásosan fog hang-
zani, kivált ha egy jó színésznek adják át Klau-
diusz szerepét.

Ernő egy székbe dobta magát és hangosan
kaczagott.

— Nagy ég — kiáltá — a világ tönkre megy,
ha eljárnak ezt a darabot.

Anna elsápadt idegesen felszökött helyéről
és méltóságteljes, kimért mozdulattal az ajtóra
mutatott.

— Távozzon — szólta hideg nyugalommal és
tekintetében mély megvetés tükrözött.

— Bocsánat Anna — mondotta az ifjú —
hiszen én önt végtelenül tisztetem, de ez a darab
a teringettét...!

— És tovább kaczagott.

— Távozzon, hangzott ismételtén és vala-
mivel erősebben mint előbb.

— Nem tehetem, ki javitaná ki a helyesirási
hibákat, csillapodjék, aztán kibékül velem és el-
megyek. Lássá azt elfelejtette megmondani, hol is
készült Marietta gyönyörű ruhája, kétségkívül Worth
divattermében? De szabad tudnom mi adott önnek
impulzust, ugy gondolom a szerelmet érezni kell
előbb, csak aztán lehet írni róla.

Anna urhölgy kétségbeesett hangon válaszolt:
— Ugyan kibe volnék szerelmes? talán
magába?

— Mindenesetre legalább meg volna a fá-
radtságom dija.

— Soha! — kiáltá könnyekbe törve ki —
azért mert előbb kinevetett. — Távozzon!

— Ismételt felszólításának engedelmekedem,
higye el, vigasztalhatatlan vagyok azért, hogy
kényeztetett, ámbár ez csalhatatlan jele az ön sike-
rének, mert még a kezdet is drámai. Jó napot.

Könnyedén meghajtotta magát, Anna kezével
elutasítólag intett, midőn felé nyújtá jobbját, egy
pillanatra gondolataiba látszott mélyedni.

— Drámai — ismétlé töprengve — nem is
ismerem e szónak helyes fogalmát, talán a földön
minden komolyabb dolog drámai. Ernő — kiáltott
utána — legközelebb szives lesz ön megmagya-
rázni. Szégyen rám nézve, azt hiszem minden ko-
molyabb író többet tud nálamnál. Hallgasson
— folytatá indulatosan s kezeit rózsás fülére ta-
pasztá — ne merje mondani, hogy ez egyszer
igazam van.

N. N.

Szerkesztői üzenetek.

Névtelennek. Mivel nem tudjuk, hogy
kicsoda ön: nem is szolgálhatunk tanácsccsal. Az
ilyen dologra nem igen alkalmas a szerkesztői
üzenetek rovata. Ha kölesönt akar ön felvenni,
akkor mit titkolózik. Így ugyan soha sem jut
pénzhez. Egyébiránt mi nem vagyunk ügynökök;
esupán csak útbaigazítással szolgálunk. Ha az
olcsó és előnyös kölesön felől bizonyosat akar
tudni, forduljon Engel és Strasser bankbizomány
üzletéhez Czegléden, — de ott meg kell ám mon-
dani a nevét.

Egy tanító. Névtelen levelek tartalmát
nem közölhetjük.

Abonygyöngyének. Az a nóta, amit
kérdezett, így van:

Haldoklik a hajnalesillag az égen,
Halvány fényvel nem sokára lemegyén;
Az a csillag az én sorsom példázza,
Sírn tudnék, ha felnézek reája.

Haldoklik a hajnalesillag az égen,
Nem sokára lekisérem, úgy érzem;
Az övénel jobb lesz az én lenyugtóm,
Jobb lesz, mert én mindörökre lenyugszom.

A dallamát itt nem közölhetjük, hanem ha
Abonyban is meg lesz a telephon-hirmondó, akkor
majd bele-daloljuk.

VASUTI MENETREND.

1898. május 1-től.

Table with train routes between Cegléd and Szolnok. Columns: Direction, Cegléd/Szolnok arrival, Abony arrival, Szolnok arrival, Cegléd/Szolnok departure, Abony departure, Cegléd/Szolnok arrival.

Table with train routes between Cegléd and Budapest. Columns: Direction, Cegléd/Budapest arrival, Budapest arrival, Cegléd/Budapest departure, Budapest departure.

Table with train routes between Budapest and Szolnok. Columns: Direction, Budapest/Szolnok arrival, Szolnok arrival, Budapest/Szolnok departure, Szolnok departure.